

Mlýn času
Jiřina Čermáková

MLÝN ČASU

Jiřina Čermáková

MLÝN ČASU
Jiřina Čermáková

Text © 2017 Jiřina Čermáková

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2017

Obálka © 2017 Jiřina Čermáková

1. vydání © Lukáš Vik, 2017

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-171-4 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-172-1 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-173-8 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

*Naděje a víra v lepší zítřek
je občas to jediné, co zbývá
a někdy snad jen zázrak...*

1.

Seděla u okna a pozorovala první vločky sněhu, které se tam venku pomalu snášely k zemi, lehounká, bělostná peříčka mrazivé krásy. Byl začátek října a venkovní chlad cítila i ve svém nitru. Už třetí rok žila v tomto domě. Když sem tehdy vstoupila poprvé, skutečně doufala, že čas zamete vzpomínky na její ztracenou lásku, že bude žít v klidu a jistotě se svým mužem. Věřila, že Marka dokáže milovat.

Čas ukázal, jak moc se mýlila. Neuběhl jediný den, aby jí srdce nesvírala bolestná vzpomínka na Bena. Ani po letech nemohla snést myšlenku, že jeho tělo spolkla odporně temná hlubina jezera. Ben je dosud tam, na jeho dně. Kdyby alespoň mohl spočinout v hrobě, pocítila by snad konečně úlevu, ale jí se stále vracely děsivé představy kalného dna a tmy, kde leží jeho tělo a prokleté jezero ničí milovanou tvář.

Snažila se vybavit si Benův obličej. Vídala ho denně a teď najednou nemohla zachytit tu podobu. Zoufale se snažila vyvolat v mysli obraz jeho tváře, rozesmáté a šťastné, prohřáté letním sluncem. Místo toho se jí nutily obrazy Benova mizejícího obličej, hrůzy, kterou měl v očích, když klesal ke dnu. Proč,

proč se vydali na tu vodu? Bála se, neuměla plavat, ale on dokázal být vždy tak přesvědčivý. To kvůli němu překonala tehdy svůj strach a nastoupila do loďky. Kdyby to neudělala, kdyby byla jen trochu silnější a dokázala mu odmítnout, mohl žít ...

Sára si setřela z tváří slzy, za chvíli bude muset sejít dolů a zasednout k večeři se svým mužem. Zachvěla se nechutí. Už několik měsíců spali každý v jiném pokoji a zmírnil tak nesnesitelné napětí, které mezi nimi poslední rok vládlo. Neměla se za něj vdát. Jak si mohla myslet, že bude Marka někdy milovat? Byl jí tak cizí. Viděli se většinou jen u večeře a neměli si téměř co říct. Jediné, co měli společné, byla láska ke knihám, ale ta nemohla zaplnit celý život. A tak žili vedle sebe a oba cosi předstírali. Den za dnem ji to ničilo, protože zažila něco jiného, věděla, že život může být jiný.

Vyšla z pokoje, ze svého útočiště v tom obrovském domě, kde se ztrácela sama sobě. Točité schody vedly dolů do velké, vstupní haly, z níž se vcházelo do všech společenských místností. V patře, které právě opouštěla, byly jen ložnice. Pět chladných, smutných pokojů, ve kterých téměř vymřel život. Připomínaly jí klece, nádherné,

luxusní a cizí. Byl to Markův dům, on se zde narodil a vyrostl. Tolik se smál ten první den, kdy ji sem přivedl a sledoval její vyplašený pohled, když jí ukazoval jednu místnost po druhé.

Tehdy měli společnou ložnici, největší ze všech pokojů v tomhle patře, s výhledem, který by ocenil snad každý kromě ní, s výhledem na jezero. Nenáviděla tu vodu, stojatou, temnou, neproniknutelnou hrůzu, která umí brát život. Nenáviděla svého muže, který tak rád pozoroval třpytivou hladinu a život kolem ní.

Vstoupila do jídelny, Marek už seděl u stolu. Nepodívala se mu do tváře, jen pokynula hlavou na pozdrav a zasedla na druhém konci dlouhého stolu. Skrývala svou tvář za velkou kyticí, která jako vždy stála uprostřed. Dělala to tak už mnoho týdnů a její muž neměl odvahu na tom cokoliiv změnit. Všechny jeho pokusy o sblížení ji od něj jen víc a víc vzdalovaly. Uvědomovala si, že má život, o kterém mnohé sní, ale ona o nic z toho nestála. Cítila se zavřená ve zlatém vězení a nevěděla, jak se z něj vysvobodit.

Všem kolem sebe lhala a předstírala, že je šťastná. Návštěvy u jejích rodičů byly utrpením. Stálo ji spoustu sil, udržovat nad sebou neustálou

kontrolu, občas se Marka dotknout tak, jak to manželé obvykle dělávají, aby představení bylo dokonalé. Po každé takové návštěvě se zamkla ve svém pokoji a zmáčela polštář slzami, dokud se jí nepodařilo usnout.

Seděla s manželem u jednoho stolu, ale jakoby je oddělovala neviditelná stěna. Byli každý sám. Nevníkala, co je na talíři, všechno chutnalo stejně. Pohledem bloudila po obrazech s vlídnými krajinkami, které visely kolem dokola místnosti. Snažila se vžít do představy, že i ona je jejich součástí, že ji nespírají tyhle zdi a svazek s mužem, sedícím se sklopeným zrakem na druhém konci stolu.

Věděla, že mu každým svým projevem ubližuje a nechápala, proč to on den za dnem trpělivě snáší. Proč v sobě nenajde dost síly a oba je nevysvobodí. Proč? Jedinou odpovědí bylo, že ji nejspíš stále miluje, ale ona nedokázala jeho city opětovat. Opět se v ní sevřela vlna odporu. Beze slova odložila příbor a vyšla z místnosti. Pak se rozběhla vstupní halou k zadním dveřím. Vklouzla do vysokých bot, z věšáku vzala starý kabát, přehodila si ho přes ramena a vyšla do rozlehlé zahrady.

Šeřilo se, ale stíny jí strach nenaháněly. Bloudila cestičkami a snažila se najít alespoň trochu klidu ve své rozjitřené mysli, než se zas vrátí do toho domu, aby se zamkla ve svém pokoji. Možná už zítra se něco změní, nový den, nová naděje na jiný život. Naděje bylo to poslední, co zbývalo, pro ni i pro Marka. Nedokázala si představit, že by takhle prožila zbytek života, něco se musí stát...

Kroky ji vedly pěšinou, která se postupně měnila v užoučkou stužku ušlapané hlíny, mizící mezi stromy a dnes i pod slaboučkou vrstvou prvního sněhu. Dotýkala se větví keřů, které zasahovaly až k pěšině a jemně z nich setřepávala čerstvý sníh. Někde v korunách stromů slyšela ptáky, nejspíš ty, kteří tu zůstávali i přes zimu. Záviděla jim, že mohou létat, vznést se vysoko. Kdyby tak mohla i ona uniknout a nemyslet na nic, než na vzduch, klouzající kolem jejího těla!

S tíživými myšlenkami se dál loudala pěšinou, dokud se nepřiblížila k lesu. Na zahradu se už snášela tma a mezi stromy nebylo vidět na krok. Sára se proto rozhodla vrátit zpátky k domu. Otočila se na úzké stezce a stihla udělat jediný další krok, když ji nečekaně zasáhla mrazivá vlna strachu.

Na pěšině, několik metrů od ní, se pohyboval mlžný stín. Snad to byla lidská postava. Sáře se zdálo, že vidí ruce napřážené směrem k ní a v tom houstnoucím šeru, nejspíš jen svou fantazií, rozeznávala pohybující se ústa, která jakoby se snažila mluvit. Žádný hlas z nich ale nevycházel. Bylo to děsivé, ale přitom i nepochopitelně známé. Přízrak se víc nepřibližoval, stál uprostřed pěšiny jako zbloudilá socha, oživená kouzlem.

Několik dlouhých vteřin stála a dívala se na tu mlhavou postavu. Tlukot jejího srdce jí hučel v uších a hrdlo měla sevřené strachem, tělo bylo ochromené a nedokázalo se pohnout. Zdálo se to nekonečně dlouho, než překonala tu hrůzu a rozběhla se zasněženou trávou nejkratším směrem k domu. Děsivý přízrak nechala na cestě za sebou, aniž by se jedinkrát ohlédla.

Udýchaná a stále vyděšená vběhla do haly, zabouchla prudce dveře a pak ji zachytila něčí konejšivá náruč. Byl to Marek, bez rozmýšlení si skryla tvář na jeho hrudi a na několik zlomků vteřiny byla vděčná, že tam její manžel je, dokud nepromluvil:

„Co se ti stalo? Je někdo v zahradě?“

Rychle se vzpamatovala. Vykroutila se z jeho náruče.

„Ne, něco se mi zdálo, trochu mě to vystrašilo, promiň, půjdu si lehnout.“

Odcházela po schodech nahoru a vyprovázel ji jeho smutný pohled, který však ona neviděla. Zabouchla za sebou dveře pokoje, otočila klíčem v zámku a stále ještě cítila divoký tlukot svého srdce. Přesto se musela podívat oknem do zahrady, na místo, kde před pár okamžiky spatřila přízrak. Neviděla nic, ani žádný pohyb. Nikdo tam zřejmě nebyl, a i kdyby ano, v houstnoucí tmě by ho nejspíš neviděla. Stejně ale nemohla odtrhnout oči a stála tam ještě několik minut, ruce zkřížené na hrudi a zaťaté v pěst. Pomalu si začínala uvědomovat, že možná ztratila jednu z posledních radostí v tomhle domě. Krásný, úlevný pocit volnosti, který ji pohlcoval, když bloudila v rozlehlé zahradě za domem. V téhle chvíli si myslela, že už nikdy nenajde odvahu tam sama vstoupit.

Stále ještě cítila mrazivé chvění, když vešla do koupelny, aby se umyla a převlékla do noční košile. Letmo pohlédla do zrcadla nad umyvadlem a spatřila tam cizí tvář. Bledý obličej a smutné, chladné oči. To nebyla ona, to přece nemohla být ona!

Opustila koupelnu, vlezla si do obrovské postele a zachumlala se do studených peřin. Lidské teplo měla na dosah, stačilo jen přejít chodbu. Věděla, že by ji neodmítl, cítila, že po ní stále touží, ale ona mu nedokázala nabídnout nic, vůbec nic...

Celý týden neopustila dům. Zahrada byla pokrytá vrstvou nového sněhu a pěšiny se ztratily pod čistým, bílým kobercem. Lidské stopy ho nenarušily. Jejich kuchařka neměla v zahradě žádnou práci a Marek byl mimo dům, aby zařídil ve městě záležitosti, týkající se jeho firmy.

Vlastnil velkou tiskárnu a Sára měla pod stromečkem pokaždé několik nových knih, které ten rok vydali. Těšila se na ně, už jako malá holka velmi ráda četla a unikala tak do světa fantazie a rozmanitých lidských příběhů, ani jako dospělou ji tahle vášeň ke knihám neopustila.

Dům měl velkou a útulně zařízenou knihovnu. Za chladných dnů tu vždy příjemně hřál oheň v krbu a umocňoval tak zážitek ze čtení. Tady strávila celé předcházející dny a také dnes se tu chtěla zavřít ihned po snídani.

Řekla kuchařce, ať jí připraví jen pár obložených chlebů a s obědem si nedělá starosti. Sáře stačil jediný pohled na starší ženu, s vlasy hustě

prokvetlými šedinami, aby poznala, že kuchařku opět příšerně bolí hlava a několik volných hodin odpočinku jí snad udělá dobře. Sklidila za to od starší ženy smutný, ale vděčný úsměv.

Velkými, těžkými dveřmi vstoupila do knihovny. Procházela kolem vysokých regálů, které byly plné knih, a čekala, která z nich ji zaujme. Spoustu z nich dosud nečetla. Některé měly krásnou, koženou vazbu a téměř se bála se jich dotknout. Jiné byly mohutné, zaprášené svazky slovníků a encyklopedií, do kterých nahlédla jen občas. Dnes se ale chtěla začíst do příběhu a tak bloudila dál po řadách úhledně vyrovnaných knih.

Konečně ji zaujala jedna, která do téhle části knihovny nejspíš nepatřila. Na hřbetu nebyl žádný nápis a zdálo se, že svazek je velmi starý. Ke svému překvapení si uvědomila, že ten odřený materiál na hřbetu není kůže, ale dřevo. Kniha ji přitahovala jako magnet. Police však byla pro Sářinu malou postavu vysoko a tak se musela postavit na špičky a ze všech sil se natahovala, aby na svazek dosáhla. Mohla si dojít pro žebřík, který stál opřený jen o pár metrů dál, ale škodolibá lenost ji nutila, zkusit to bez něj.

Konečně krajíčky prstů zachytila hřbet a zatáhla, kniha jí okamžitě vyklouzla z ruky a s rámusem

dopadla na zem. Dřevěné desky se přitom rozevřely a k Sářinu překvapení se uvnitř neobjevily popsané stránky. Byla to jen schránka, ve které byla uložena mnohem menší knížka. Měla omšelou, koženou vazbu a velkými, černožlatými písmeny na ní bylo napsáno:

BRÁNA

jen připraveným

Bylo to divné, ale nedokázala od nápisu odtrhnout oči a četla ho stále dokola. Nevěděla proč, ale prsty se jí chvěly, když vyndávala svazek z tajné schránky. Dřevěnou krabičku položila na malý odkládací stůl a s knížečkou v ruce se usadila do vysokého křesla u krbu. Desky byly na straně zajištěny páskem s malým háčkem. Šlo to trochu ztuhla, nakonec však přece povolil a ona odklopila vrchní část knížky.

S překvapením si uvědomila, že se dívá na čistý, bílý list. Něco nevysvětlitelného však vedlo její ruku a ona začala pomalu přejíždět prsty po stránce. Přesto, že to na první pohled nebylo patrné, povrch listu nebyl hladký a chvíli po jejím dotyku se začala objevovat slova. Dívala se na tu stránku a připadala si v té chvíli jako ve snu:

Než tuhle stránku otočíš
A osudem svým zatočíš
Zvaž, co už Ti život dal
A jestli to vše chceš mít dál
A pokud ne, pak teprv smíš
Zjistit, co dál v knize zříš
S osudem si nelze hrát
Kolo zpátky rozhýbat

Četla ta slova několikrát za sebou a nechápala, co to má znamenat. Byl to snad nějaký hloupý žert? Dráždila ji ale neskutečná zvědavost. Chtěla zjistit, co je na další stránce, otočit se ale neodvážila. Zaklapla desky a chvíli jen bez pohnutí seděla, pak však knížku rychle znovu otevřela. Opět se malinký okamžik dívala na prázdný, bílý list a opět jakoby ji přitáhla neviditelná síla, která Sáru nutila dotýkat se stránky. Vzápětí se znovu objevila stejná slova.

Podruhé prudce zavřela knížku a s nepříjemným pocitem ji vrátila do její dřevěné schránky a pak zpátky na polici. Tentokrát použila dřevěný žebřík. Když opatrně slézala po jeho vrzajících příčkách zpátky na zem, už s jistotou věděla, že od této chvíle na podivnou říkanku nedokáže přestat myslet. Nejspíš bude neustále provokovat její zvědavost.

Dnes to překoná, nechá si čas, aby zvážila, jestli na ni mají ta divná slova takový vliv, že se neodváží otočit na další list.

Zmatené myšlenky s ní bloudily dál mezi policemi knihovny. Sára se přitom prsty jemně dotýkala nádherných detailů poctivé, řezbářské práce. Celá knihovna byla vyrobena z ořechového dřeva a za slunečných dnů se od jednotlivých naleštěných částí odrážely sluneční paprsky, které sem pronikaly dvěma velkými okny. S pohybem slunce se i světlo pohybovalo po místnosti a vytvářelo téměř pohádkovou atmosféru. V zimě a za chladných dnů, jako byl tento, kdy dopadající světlo nemělo takovou sílu, dotvářel útulnost pokoje krb s hořícími poleny. Místnost byla prosycena nádhernou vůní dřeva a po setmění byla atmosféra tohoto místa opravdu kouzelná.

Sára stále ještě procházela podél stěn a snažila se soustředit na výběr knihy, její pohled ale velmi často zabloudil na jedno místo, tam, kde byla uložena ta podivná věc. Hledala ještě poměrně dlouho, než se jí podařilo si vybrat. Znovu, už podruhé v tomto dni, usedla do křesla vedle krbu a mnohem opatrněji otevřela svazek, který držela v ruce. Objevila se první kapitola a ona se konečně mohla

ponořit do příběhu, který kdosi sepsal, aby se jiní mohli potěšit jeho vyprávěním.

Jen před pár okamžiky pocítil dotek jemných, chvějících se prstů. Byl to někdo nový, dívka nebo žena, ale už mnohem dřív mezi nimi došlo ke spojení. Ona však o tom určitě neměla tušení. Poznal to z její nejistoty a ze slov, která jí měl sdělit. Nejprve to bylo varování. Vždy to tak bylo. Lidská bytost potřebovala čas a odvalu, nahlédnout dál.

Lidská bytost a čím byl on? Vnímal jen krátké okamžiky, kdy jakoby procítl ze sna. Pak se vždy v naprosté tmě, která ho obklopovala, objevilo v dálce něco nepatrného, co považoval za slaboučký plamínek svíčky. Chtěl vědět, co to je, zoufale se chtěl k té věci přiblížit, ale nebyl toho schopný.

Bolest, kterou zažíval vždy, když se mu jeho touha připomenula, byla nesnesitelná. Byl vězněm v něčem, co bylo naprosto mimo jeho chápání. Skončí to někdy? Musí nejprve těm lidským bytostem, jejichž doteky ho vždy do této beznaděje probudí, sdělit své vize? Přiblíží se pak konečně tomu světlu? Po ničem jiném netoužil, bylo jedno, co se pak stane, hlavně že tahle temná beznaděj skončí.

Nebyl nikdo a nic, co by mu mohlo odpovědět. Snad jen ten hlas, který byl někde v jeho mysli a společně s ním vyslovoval předpovědi. Bylo to něco blízkého, důvěrně známého, ale zahaleného v neproniknutelné mlze zapomnění. Pokud to nebyl jen krutý klam jeho pomatené mysli, nebyl tu tak docela sám. Měl jen malou, prchavou naději, jen to a nic víc...

2.

Sárin manžel se vrátil domů následující den před obědem. Nahlédl letmo do knihovny, aby pozdravil svou ženu, která tu opět strávila celé dopoledne, a pak odešel do svého pokoje. Pár uvolněných dnů bez přetvářky, které Sáře svým odjezdem dopřál, bylo pryč. Za půl hodiny ji opět čeká cesta do jídelny, kde bude muset s Markem poobědvat.

Spoustu myšlenek už věnovala tomu, že musí najít odvalu a promluvit si s ním o bezvýchodnosti jejich situace. Mnohokrát scházela ze svého pokoje do jídelny přesvědčená, že dnes už to dokáže. Nakonec však pokaždé selhala. Měla z toho mizerný pocit a vztek na Marka, že to neudělá místo ní. Úlevou pro ni byl téměř vždy únik do zahrady. Ode dne, kdy se setkala s přízrakem, se tam však neodvážila.

Uplynul víc než týden a strach se pomalu rozpouštěl, chvilkami si říkala, že je blázen, že to byl jen klam a ona kvůli tomu denně několikrát vyhlíží z okna, aby se přesvědčila, že v zahradě nic není. Připadala si hloupá, zbytečná, vězněná, neschopná rozumného rozhovoru s Markem.

Marka se přece nebála, tak co je to s ní? Anebo přece jen nechce nic změnit? Nedokázala se vyznat sama v sobě a v té chvíli si vzpomněla na slova podivné říkanky z knížky:

Zvaž, co už Ti život dal
A jestli to vše chceš mít dál

Nedokázala si odpovědět. Topila se ve vlastních stínech a topila v nich i Marka. Možná, kdyby v prvních letech po svatbě otěhotněla, dítě by všechno změnilo. Mohla mít bytost, kterou by milovala a pečovala o ni. Bytost, která by je s Markem spojovala společnou starostí a láskou. Nezbyl by čas na mučivé myšlenky, které se jí stále dokola honily v hlavě, nezbyl by čas vzpomínat na Bena.

K obědu dnes měli vepřovou pečení. Marek se hodně snažil o konverzaci, jakoby mezi nimi bylo vše v naprostém pořádku. Vyprávěl jí, co je nového ve městě a především ve firmě. Bylo to docela zajímavé a tak byl tentokrát čas oběda menším utrpením, než obvykle.

„Přemýšlel jsem, co ti dám letos k Vánocům. Knížky dostáváš každý rok a nejspíš si myslíš, že

nejsem schopný vymyslet nic lepšího. Tak letos tě čeká překvapení...“

Co to říká? Kam se rozplynulo to příjemné, nezávazné vyprávění o tiskárně? Proč nemůže dostat knížky, jako každý rok? Neměla ráda překvapení a teď jí naskočila husí kůže. Co Marek chystá, čemu bude muset čelit?

„Jaké překvapení?“ Zmohla se pouze na tato dvě slova, která byla podbarvená mnohým, jen ne radostí. Marek byl ale tak zahlcený svým nadšením, že si toho vůbec nevšiml.

„Když ti to prozradím, tak to přece nebude překvapení! Budeš si muset počkat.“

On se tím viditelně bavil! Měla zlost. Uvnitř ji svíral panický strach z vlastní bezmocnosti a nedokázala už říct vůbec nic. Její manžel se šťastně usmíval a s chutí dál ukrajoval z vepřového.

Po obědě, poprvé po několika dnech, vyšla do zahrady. Musela ven. Zloba, která s ní cloumala, přemohla i strach. Slunce svítilo a jeho paprsky se odrážely od bílé, zasněžené plochy. Šla popaměti místy, kde pod sněhem tušila pěšinku. Opatrně se přitom rozhlížela. Prošla téměř celou zahradu a uplynulo možná tři čtvrtě hodiny. Žádný přízrak se neobjevil a tak ještě chvíli postála venku. Konečně se zas mohla s úlevou zadívat do korun stromů.

Spousty listů z jejich košatých korun už opadaly a ty zbývající dobarvovalo podzimní slunce. Za pár dalších minut se s tvářemi, pokrytými lehkou červení, vrátila do domu.

Druhý den ráno, během snídaně, oznámila Markovi, že se vypraví na návštěvu k rodičům a bude tak celý den mimo dům. Ne protestoval, naopak jí popřál hezký den a požádal ji, aby rodičům vyřídila pozdrav.

Nemohla mu vytknout nic, kromě toho, že se za něj provdala bez lásky a teď nesla následky svého rozhodnutí. Věděla, že Marek je muž, se kterým může být žena šťastná, ale věděla i to, že tou ženou není ona.

Oblékla si dlouhý, světle šedý plášť, přes hlavu a ramena přehodila černý, pletený šál a na ruce natáhla tenké, kožené rukavičky. Otevřela těžké domovní dveře a vyšla do sychravého počasí, které dnes venku panovalo. Zima měla brzy ovládnout kalendář a nijak se tím netajila.

I přes nevlídné počasí se Sára na procházku těšila. Pod nohama jí křupala tenoučká vrstva sněhu a kroky ji vedly pryč z domu. Těšila se na rodiče, protože bez Marka se nebude muset nijak

přetvařovat a rozhovorům na téma jejího manželství se snad vyhne.

Cesta ji vedla kolem hřbitova. Stará oprýskaná zeď se zdála v tom nevlídném počasí ještě ponuřejší, byl tu však klid a tak nakonec neodolala a prošla bránou. Neplánovala dlouhou zastávku, chtěla jen vidět místo, kde leží náhrobní kámen s vytesanými písmeny a pod ním nic, žádné tělo. Chtěla vidět jedinou hmatatelnou připomínku Benovy existence.

Procházela úzkými uličkami mezi hroby a pohledem prolétala po nápisech, až její zrak spočinul na jednom z nich a ona se zastavila. Četla si nápis a poslední slova, patřící člověku, kterého tak moc milovala:

Jen kratičký okamžik a kdo byl tu s námi, už není,
přesto v našich srdcích žije dál

Bene, Bene, proč to pořád tolik bolí, proč jsem neklesla ke dnu s tebou, aspoň bys tam nebyl tak sám! Nemůžu to pomyšlení snést! Říkali mi, že časem to bude lepší, že zapomenu. Ne, nedokážu to, nikdy to nebude lepší... „Nikdy“, zašeptala do ticha a tichý šum toho slova jakoby se odrážel od okolních náhrobků. Znovu se jí v hlavě jako film

promítaly vzpomínky na ten den, na poslední den, kdy Ben žil.

Tenkrát bylo úmorné vedro a on skočil do chladivé vody a divoce se při tom smál. Houpal loďkou a ona křičela strachy.

„Pojď, neboj se, naučím tě plavat. Voda je úžasná, uvidíš, bude se ti to líbit!“

„Ne, Bene, tady v té hloubce ne!“

„Tak tě tu nechám, jsem zvědavý, co budeš dělat!“

Plaval pryč od loďky a stále na ni pokřikoval a pak najednou zmizel pod hladinou. Věděla, že si dělá legraci a jen ji provokuje, byl výborný plavec. Za maličkou chvíli se vynořil, ale vzápětí opět zmizel. Konečně pochopila, že se něco děje. Popadla neohrabaně vesla a snažila se k němu dostat ze všech sil. Střídavě se vynořoval a mizel pod hladinou. Už, už na něj dosáhne! Odhodila vesla a chytila jeho ruku. Na okamžik se zdálo, že se jí to podaří, pod vodou se na ni dívaly Benovy vyděšené oči a k povrchu hladiny unikaly poslední zbytky jeho dechu. Zoufale se snažila zachytit pevněji ruku, která jediná vyčnívala z vody, ale pak sevření jeho prstů povolilo a Benova ruka vyklouzla z té její.

„Ne, ne, to ne, prosím!“

Nedokázala už udělat vůbec nic, dívala se na klidnou, tichou hladinu a něco uvnitř ní v tom okamžiku umřelo s ním. Seděla bez pohnutí několik hodin. Když ji našli, nemohla se přinutit vnímat, co jí říkají. Nechala se vláčet jako hadrová panenka a nejasně si vzpomínala, že jim řekla, že Ben je tam, tam dole, uprostřed jezera. Dalších několik dnů si nepamatovala...

„Ahoj, to jsem rád, že jsem tě konečně potkal! Hodně dlouho jsme se neviděli!“

Tělem jí projela vlna leknutí a cítila, jak jí zběsile buší srdce. Pak si konečně uvědomila, že stojí u Benova hrobu a podívala se na toho, kdo na ni promluvil. Byl to Benův mladší bratr.

„Patriku, strašně jsem se lekla, myslela jsem, že tady nikdo není!“

„Promiň, nechtěl jsem tě polekat, právě jsem přišel.“

Benova bratra viděla naposledy na pohřbu. Bylo mu tehdy tak čtrnáct nebo patnáct a byl to hubený, vyjevený kluk samá ruka samá noha. Těžko se věřilo, že už je to pět let a za celou dobu se nepotkali ani jednou. Dnes vedle ní stál urostlý, mladý muž, a když mu chtěla vidět do tváře, musela se maličko zaklonit.

Setřela si rychle z tváří slzy a znovu se na něj podívala. Teď, když dospěl, byl bratrovi hodně podobný. Dívala se na Patrika a náhle si zas vybavila Benovu tvář, tak živě, jakoby tu místo něj stál on. Už dávno neměla tak hřejivý pocit, její srdce po dlouhé, dlouhé době trochu pookřálo.

„Zastavila jsem se tu jen na chvíli cestou k rodičům. Nemůžu uvěřit, že už je to tak dávno, pořád mám pocit, že se to stalo včera...“

„Já taky, chodím sem teď každý týden. Jsem rád, že jsme se potkali. Jak se ti vede? Slyšel jsem, že ses vdala do velkého domu u jezera?“

Podíval se na ni s otázkou v očích, skoro jakoby doufal, že to popře, ale to nemohla. Přikývla, z úst však nevyšel ani hlásek. Bylo to tak lepší, podtón jejích slov mohl Sárů prozradit a ona se nechtěla zpovídat.

Patrik to možná pochopil i tak, protože se na nic dál neptal. Stáli spolu mlčky nad tím studeným kamenem, který zvěčňoval Benovo jméno, a pluli na okamžik každý svými vlastními vzpomínkami. Posvátné ticho rušil šustivým zvukem jen chladný, podzimní vítr. Právě ten chlad ji donutil vrátit se zpátky do reálného světa.

„Promiň, Patriku, musím už jít, ale snad se zas uvidíme?“

„Proč ne, co jsem se vrátil ze školy, chodím sem dost často.“

Zmínka o studiích vysvětlovala, proč se tak dlouho neviděli, i když žili ve stejném městě. Jeho odpověď naznačovala, že by se někdy mohla dozvědět víc. Nebyl v tom slib, nebyl v tom závazek, jen prchavé možná, někdy. Uvědomila si, že ho chce vidět znovu. Domlouvat si však hned dnes schůzku jí přišlo hloupé a neodvážila se.

„Tak ahoj,“ byla její jediná slova a pak už pospíchala mezi hroby k východu. Cítila zklamání, že nebyla odvážnější. Kdoví, kdy se zas potkají.

K rodičům dorazila těsně před obědem a bylo na nich znát, že je překvapila. Nemohla jim to mít za zlé, vždyť ji nečekali a za ty tři roky, co byla z domu, si jistě zvykli na své pohodlí a klid. Její sestra Nela byla vdaná déle než Sára a s manželem a dětmi bydleli natolik daleko, že se navštěvovali sotva jednou do roka. Sestra měla, jak se zdálo, šťastné manželství a téměř tak kopírovala život svých rodičů. Sára jí trochu záviděla. Nela si byla s rodiči citově bližší, naplnila jejich očekávání a oni byli spokojení.

„Sáro, kde se tady bereš!“ Překvapený, ale rozesmátý otec jí otvíral dveře dokořán, matka přitom vykukovala ze dveří kuchyně.

„Ahoj, dáš si s námi oběd?“

„Ahoj mami, dám a ráda.“

Okamžitě se jí připomněla doba, kdy v tomhle domě bydlela s nimi. Jakoby se právě vrátila ze školy na oběd. Klidná a spokojená idyla rodičovského soužití pro ni byla samozřejmostí. Nikdy si neuvědomila, jak velké je potkalo štěstí. Po všech těch letech na nich bylo znát, že se mají rádi a rádi spolu tráví čas. Někomu by se to mohlo zdát nudné, ale ne jí. To ona žila zoufalý, prázdný život bez lásky a porozumění, to ona plýtvala svým a Markovým časem.

Matka postavila na stůl kouřící mísu a začala nalévat polévku. Otec odložil noviny, zvedl se z křesla a usedl naproti Sáře k jídelnímu stolu. Kolikrát už tu scénu zažila, a přesto jí dnes něčím okouzila. Vrátilo ji to do šťastných časů před pěti lety.

Vzpomínala na školní prázdniny plné dovádění, na dny prožité s Benem. Kdyby rodiče věděli o všech lumpárnách, které spolu tehdy prováděli, možná by jí zakazovali se s ním vídat. Oni si však

Bena oblíbili a byly dny, kdy ke stolu usedal s nimi. Ty časy jsou nenávratně pryč.

„Tak, co je u vás nového?“ Otec se snažil začít rozhovor, protože všichni do té doby mlčeli. Nevěděla, co na to říct, vytrhl ji prudce z jejích myšlenek a tak se musela nejprve zhluboka nadechnout, než začala vyprávět to, co slyšela od Marka o městě a firmě.

„A co miminko, pořád nic?“ Jak si mohla cestou sem myslet, že unikne matčiným nekonečným dotazům na tohle téma?

„Ne, mami, zatím nic.“

„Děvče, ale už je pomalu čas. Je ti dvacet pět, nebudeš mladá věčně. Víš, jak ráda bych tu zas slyšela dětský povyk. Nela je tak daleko a ty její holky rostou jako z vody, vůbec si je neužiju!“

Kolikrát už to slyšela a kolikrát ještě uslyší? Polila ji hrůza při představě, až se rodiče dozvědí, jak to mezi ní a Markem ve skutečnosti je. Nejraději by od toho všeho utekla a vrátila se až za čas, až se s tím všichni smíří. Matka naštěstí odešla do kuchyně pro druhý chod. Sára se zvedla, aby jí pomohla a doufala, že výslech už pro dnešek skončil.

Po obědě si zahrála s otcem několik partií dámy a nemohla si nevšimnout, že ji schválně nechává

vyhrát, stejně, jako to dělával, když tu ještě bydlela. Cítila k němu lásku a tak ráda by se schovala v jeho náruči a byla zas tou nezbednou, malou holčičkou. Už to nějak nešlo. Byla dospělá, vdaná žena.

Matka se chvíli točila v kuchyni než si nenápadně sedla do kouta a tiše je pozorovala. Sára se na ni občas po očku podívala a přistihla ji, jak něžně pozoruje otce. Nemohla pochybovat, ti dva se stále milovali. Jestli tak moc milují i své dcery si nebyla jistá.

Vzpomněla si znovu na Marka, a i když jí to nebylo příjemné, musela v duchu připustit, že je jako její otec. Něžný, laskavý, pozorný a spolehlivý, tak proč k němu nic necítila? Odpověď znala. Její srdce stále patřilo Benovi. Nedokázala to změnit, i když v to před třemi roky doufala. Marek neměl tušení, co prožila. Několik let žil ve městě a budoval firmu, než jeho rodiče zemřeli při autonehodě a on se natrvalo vrátil do rodného domu. Bylo to rok po Benově smrti. Nikdy mu o něm nevyprávěla. Skrývala před Markem své tajemství, protože vzpomínky na Bena patřily jen jí.

Byl sice ještě říjen, ale už se stmívalo hodně brzy. Nechtělo se jí opustit ten laskavý, konejšivý, domácí klid, ale věděla, že je čas, vydat se na cestu.

Rozloučila se s rodiči, nechala se přinutit ke slibu, že k nim přijdou v neděli na oběd a vyšla z vyhrátého domu na chladnou ulici.

Šla pomalu a hlavou jí vířila spousta myšlenek. Některé z nich se vracely k dnešnímu setkání s Patrikem. Už teď věděla, že se příští týden ve stejnou dobu vypraví na hřbitov v naději, že se tam s ním potká. Byl spojením s minulostí a ona po tom spojení zoufale prahla. Jakoby v ní zažehl plamínek naděje.

Byla zhruba v půlce cesty k domu a procházela podél hřbitovní zdi. Vysoká, železná brána už byla zavřená a tak jen mezi mřížemi bloudila zrakem směrem k místu, kde byl Benův hrob.

V jediném děsivém okamžiku ho uviděla znovu. Přízrak, který ji tehdy vyděsil v zahradě. Mlžná lidská postava, která k ní napřahovala ruce a blížila se k bráně, věděla, že mříže ji nemohou zastavit...

Ulice byla prázdná, nikde ani živáčka. Rozběhla se směrem k domovu, nohy však jakoby znovu nechtěly poslouchat. Běželo se jí špatně a nemohla popadnout dech. Musela zastavit, okamžitě se ohlédla. V houstnoucím šeru si však nebyla jistá, co vidí. Vydala se proto rychlým krokem znovu na cestu a ještě několikrát se přitom podívala za sebe. Nikdo a nic tam ve skutečnosti nebylo.

Do domu skoro vběhla. Byla zadýchaná a hodně se jí ulevilo, když za ní zapadly těžké, vchodové dveře. Teprve po chvílce si byla schopná uvědomit, že halu naplňuje úžasná vůně chystané večeře, která unikala z kuchyně společně se zvukem cinkajícího nádobí. Byl to tak prudký přechod do jiného světa, že několik dalších okamžiků stála uprostřed vstupní haly a zhluboka dýchala, pak teprve nahlédla do jídelny a do knihovny, ale Marek tam nebyl.

„Jestli hledáte manžela, je v zahradě.“ Ozvala se kuchařka, stojící teď ve dveřích kuchyně.

„Večeře bude za dvacet minut,“ dodala s úsměvem a otočila se zpátky, aby dokončila svoji práci.

„Děkuju,“ řekla na to Sára a zamířila po schodech do svého pokoje.

Zvláštní, jak ji ten kratičký, jednoduchý rozhovor dokázal uklidnit. Stále přemítala, jestli to, co viděla za branou hřbitova, byl stejný přízrak, který ji vystrašil v zahradě, ale strach Sáru už přeci jen pomalu opouštěl. Není přece blázen, aby se bála stínů. Něco se jí zdálo a nejspíš za to může nezvykle ponuré podzimní počasí.

Když se podívala z okna svého pokoje do zahrady, viděla v ní jen Marka, jak se prochází po

osvětlené cestičce a dotýká se keřů stejně, jako to včera dělala ona.

3.

Následujících sedm dnů uběhlo rychle. Nejdleší z nich byla neděle, kdy musela přetrpět slíbený oběd u rodičů a kdy se opět řešila otázka jejich potomků. Nechala tu planou diskuzi na Markovi, jakoby se jí to vůbec netýkalo. Odplula ve svých myšlenkách do vzpomínek a průběh hovoru téměř nevnímala. Přežila tak další společnou návštěvu u rodičů a nic nenarušilo zdání klidu a spokojenosti.

V dalších dnech se počasí nečekaně vylepšilo a bylo příjemně teplo. Všechn první sníh zmizel a pod ním se znovu objevila tráva, která si ještě dokázala uchovat trochu zelené barvy. Několikrát si během těch dnů vyšla do zahrady. Procházela se sama po vlhkých cestičkách, jako mnohokrát předtím a přemýšlela, jestli se znovu na hřbitově setká s Patrikem. V duchu si přehrávala různé varianty jejich rozhovoru a snad nevědomky se u toho usmívala.

Když se ve čtvrtek ráno probudila, počasí bylo úplně jiné, než před týdnem. Sluneční paprsky prosvěcovaly místnost a přesto, že teď neměly takovou sílu, připomínaly letní dny, kdy byl pokoj po ránu zalitý sluncem.

Cítila se dnes dobře a rychle vstala. Markovi už včera večer řekla, že se půjde před obědem projít. Ne protestoval, ani se nijak nevyptával. V těch posledních dnech vedli několikrát celkem obstojnou konverzaci, možná si myslel, že se věci pohnuly k lepšímu.

Snídaně byla připravená v jídelně na stole. Byl to neuvěřitelně pohodlný život. Zpočátku, když se sem nastěhovala, ji to neustále přivádělo do rozpaků. Pocházela z obyčejných poměrů, matka nikdy žádnou pomocnici neměla, kromě svých dcer, když trochu povyroستly. Sára nebyla zvyklá, aby se po domě neustále pohyboval i někdo jiný, než členové rodiny.

Vešla do jídelny. Marek už seděl u stolu. Usmál se na ni.

„Dobré ráno, jak ses vyspala?“

„Dobře, je mi fajn.“ Nedokázala se přinutit, aby se ho zeptala na totéž, i když by se to hodilo. V posledních dnech se spolu sice dokázali alespoň trochu normálně bavit, v Sářiných citech však žádná změna nestala. To, co mohlo za její lepší náladu, byla vyhlídka na setkání s Patrikem. O tom však její muž neměl nejmenší tušení.

Ven se vydala jen v lehkém kabátku. Chvíli postála na schodech před domem, aby se ujistila, že jí tohle oblečení opravdu bude stačit a pak se vydala na cestu.

Během pouhé čtvrt hodiny už procházela branou hřbitova. Dnes tu určitě nebyla sama. Mezi hroby zahlédla několik postav. Patrika ale zatím neviděla. Došla k Benovu náhrobku a trochu zklamaně se rozhlédla. Patrik se k ní už ale blížil a v ruce nesl věnec.

„Ahoj, další setkání na hřbitově, jaká romantika!“

Musela se začít smát přesto, že tohle místo k tomu rozhodně nebylo vhodné a koutkem oka zahlédla, jak se neznámý, starší pán u vedlejšího hrobu napřímil a podíval se vyčítavě směrem k ní. Bylo jí to jedno.

„Ahoj, vždyť jsi to tak minule naplánoval nebo se pletu?“

„Rozhodně nepleteš, copak bys přijala pozvání někam jinam?“

„Asi ano.“

Zkoumavě se na ni podíval, nic na to ale neřekl. Cítila se zmatená. V žádném případě se mu nechtěla nějak podbízet, ale ráda by si s ním popovídala a tohle opravdu nebylo místo, kde by se cítila dobře.

Očistil malý prostor kolem náhrobku od spadaneho listí a pak na něj položil zelený věnec s bílými květy chryzantém. Zvláštní, květiny pro Bena, pro toho bláznivého, mladého kluka, kterého nikdy nenapadlo jí nějaké přinést, a tolik si to přála. Moc ho milovala, takže to nebylo až tak důležité. Květiny pro něj se jí ale zdály naprosto nevhodné. Patrik jakoby četl Sářiny myšlenky.

„O ten věnec mě poprosila máma, je nemocná, nemůže sem přijít. Říkal jsem jí, že se to pro Bena moc nehodí, že mu sem radši vezmu tabulku čokolády, ale skoro jsem ji tím rozbřečel, takže jsem to vzdal. Je to pro ni hrozně těžký. Zdá se mi, že tomu pořád ještě nevěří. Víš, kdyby ho mohla pohřbít, konečně by se to uzavřelo, ale takhle...“

„Já tomu rozumím.“ Zašeptala.

Nečekaně ji vzal kolem ramen. „Ty jsi na tom stejně, vid’? Promiň, to jsem opravdu nechtěl. Myslel jsem, že teď, když jsi vdaná...“

Nedokončil větu, ale ona pro slzy nemohla nic říct. Vzlyky s ní teď cloumaly tak, že se po nich opět ten pán ohlédl. Nejspíš si myslel, že je Sára blázen. Patrik ji stále držel kolem ramen a odváděl ji pryč. Nebránila se. Když vyšli ze hřbitova, sundal ruku ze Sářiných ramen a podíval se jí do tváře.

„Nechceš zajít do cukrárny k Hartovým?
Můžeme si chvilku popovídat, pak musím domů na
oběd.“

„Jo, na chvilku můžu.“

Dali si čaj a malý zákusek u stolku, zastrčeném
v rohu místnosti, kam nebylo od pultu příliš
vidět. Cukrárna byla prázdná, takže tu měli i dost
soulkromí.

Patrik evidentně nevěděl jak začít. Možná se bál,
aby nezačala znovu brečet. Pochopila to a tak první
promluvila ona. Šlo to překvapivě dobře, jakoby tu
seděla se starým známým, se kterým se vídá velmi
často. Určitě to bylo tím, že jí tolik připomínal
Bena. Nebyli stejní, ale ten pohled, ústa, způsob,
jakým mluvil a jak se usmíval. To všechno znala a
stále milovala.

„Omlouvám se za ten výstup na hřbitově. Myslela
jsem, že už to zvládám.“ Nebyla to pravda, až příliš
dobře věděla, že to stále nepřekonala. Nechtěla ale
Patrika vystrašit.

„Víš, chápu tvoji mámu, i pro mě je nesnesitelné
pomyšlení, že je stále v té vodě, že jsem mu
nedokázala pomoci...“ Hlas jí začal zadržávat,
rychle se napila čaje, aby to zakryla a pak vyhrkla:
„Jak je na tom tvůj otec?“

„No, táta je už přes rok v ústavu. Je to hodně špatné. Většinou nás vůbec nepoznává. Taky proto jsem se vrátil, aby na to máma nebyla sama.“

„To jsem nevěděla, je mi to moc líto.“

„No mě taky, ale nedá se s tím nic dělat.“

Rozhodla se odvést hovor jinam. „Co vlastně děláš?“

„Teď zrovna nic, chystal jsem se na vysokou, ale to musím odložit. Hledám práci, asi o ničem nevíš?“

„To ne, ale můj muž má tiskárnu. Můžu se ho zeptat, pokud by ti nevadilo každý den dojíždět.“

„Nevadilo, vidíš, skoro jsem zapomněl, že jsi teď paní Bertoldová. Jaký to je, být vdaná?“

„Jiné, než jsem si myslela.“

„To zní trochu divně, není s Markem Bertoldem něco v pořádku? Moc ho neznám, ale nikdy jsem o něm nic špatného neslyšel a jeho firma je dost známá.“

„Ne, s Markem nic není, je to moje chyba.“
Vylétlo to najednou a bylo to upřímnější, než chtěla. Viditelně čekal, co řekne dál.

„Nemá smysl si něco vymýšlet. Nedokážu zapomenout na Bena. Doufala jsem, že se mi to s Markem povede, ale teď už tomu moc nevěřím.“

„Máte děti?“

„Ne.“

„Možná, že v tom to je.“ Podíval se jí do očí. Najednou věděla, že dnes už nechce slyšet víc.

„Možná. Patriku, už budu muset jít.“

„Dobře, jen zaplatím. Uvidíme se ještě? Co třeba za týden zase tady? Jestli chceš?“

„Přijdu ráda. Pozdravuj maminku, jestli jí to nebude vadit. Tak za týden, ahoj.“

Šla ulicí se sklopenou hlavou. Přesto se cítila uvolněně. Patrik byl první člověk, kterému dokázala upřímně říct, co cítí a byl to osvobozující pocit. Už teď se těšila na další setkání, jen doufala, že se Marek nezačne vyptávat. Slíbila Patrikovi, že se zeptá manžela, jestli by pro něj neměl práci. V téhle chvíli vůbec netušila, jak to udělá.

Marka zastihla v knihovně. Oběd ještě nebyl hotový a ona v sobě stále cítila tu osvobozující sílu. Proč by to měla odkládat, zeptá se ho hned. Bylo nějak snazší řešit cizí problémy, než své vlastní.

„Ahoj Marku, můžu tě na chvíli vyrušit?“

Odložil rozečtenou knížku vedle sebe na pohovku. „Ahoj, stalo se něco?“

„Nic vážného, jen jsem cestou potkala známého ze školy. Právě dokončil střední školu a shání práci.“

Slíbila jsem mu, že se tě zeptám, jestli by pro něj nebylo místo v tiskárně.“

„Možná ano, ale copak se nechystá na vysokou?“

„Ne, jeho otec těžce onemocněl a on se musí postarat o matku.“

„Dobře, docela by se mi to hodilo. Pan Kessel se už chystá do důchodu. Můžeš pozvat toho známého k nám? Jak že se jmenuje?“

„Patrik Termer.“

„To mi něco připomíná... už vím, jeho bratr se před lety utopil tady v jezeře ne?“

„Ano, to je on. Ben byl můj spolužák,“ špitla.

„To jsem nevěděl... Tak toho Patrika k nám pozvi, ať si s ním můžu promluvit. Kdy se s ním uvidíš?“

„Můžu mu nechat vzkaz u jeho matky, bydlí kousek od našich.“ Lhala a styděla se za to, ale nedokázala by Markovi říct celou pravdu a rozhodně nechtěla, aby se začal vyptávat.

Nepříjemné ticho, které potom mezi nimi nastalo, přerušila naštěstí brzy kuchařka. Nakoukla do knihovny a oznámila jim, že oběd je na stole. Marek se zvedl a oba se přesunuli do jídelny.

Teprve když dojedli, odvážíla se Sára zeptat:

„Na kdy mám Patrika pozvat? Hodilo by se ti to třeba příští pátek?“

„Proč ne, musím sice ráno do firmy, ale aspoň budu vědět, jak jsem na tom s panem Kesselem. Minulý týden mi řekl, že už by rád ke konci roku skončil. Budu potřebovat někoho nového. V pět bych měl být doma.“ Usmál se na ni a ona se znovu cítila provinile. Kdyby ale Marek věděl všechno, možná by pak Patrika nezaměstnal.

Další týden se překulil. Na čtvrtěční schůzce řekla Patrikovi, aby k nim přišel zítra v pět a úpěnlivě ho prosila, aby se před jejím mužem nezmiňoval o ní a jejím vztahu k Benovi. Díval se na ni překvapeně, ale slíbil, že o tom pomlčí, pokud by se rozhovor stočil na jeho rodinu.

Po chvíli si však přece jen neodpustil otázku:

„Takže tvůj muž o tom všem nic neví?“

„Víš, že se tvůj bratr utopil v jezeře a že jsem s ním chodila do školy a to myslím stačí...“

„Dobře, pokud to tak chceš, nezbyvá mi než to respektovat.“

„Děkuju...“ špitla.

Patrik pak stočil hovor jinam a snažil se zjistit, jaký je Sářin manžel člověk a co od něj může zítra očekávat. Práci zoufale potřeboval a dost mu záleželo na tom, aby udělal dojem. Sára mu však mohla o svém muži povědět pouze to, jaký je doma,

co ho zajímá ve volných chvílích. Neměla tušení, jaký je jako zaměstnavatel. Ve firmě byla za celé tři roky jejich společného života pouze dvakrát. I to vypovídalo víc, než by chtěla, o jejím vztahu k manželovi, ale Patrikovi se přece za své manželství omlouvat nemusí.

Když se následující den přiblížila pátá hodina, byla Sára neuvěřitelně nervózní. Ruce se jí trásly tak, že se bála, že si toho Marek všimne. Schovala se proto do svého pokoje a umínila si, že tam zůstane, dokud se trochu neuklidní.

Nakonec ji přemohla zvědavost. Zvonek a zvuk těžkých dveří se v hale ozval už nejméně před deseti minutami. Zkontrolovala svůj vzhled v zrcadle a pak pomalu sešla schodištěm dolů. Nahlédla do salonku, ale tam nikdo nebyl a pak zaslechla hlasy z knihovny.

„Ahoj Patriku! Můžu se k vám připojit?“ Otázku směřovala na Marka, ten přikývl: „Jistě, proč bys nemohla.“ Pak se obrátil k Patrikovi, aby pokračoval v rozhovoru, který svým příchodem přerušila.

„Patriku, než nám přinesou čaj, rád bych se od vás dozvěděl, o jaké vysoké škole jste uvažoval?“ Sárů překvapilo, jak je Marek vážný a velmi profesionální! Takhle ho neznala. Patrik se zdál

schoulený v křesle a ona s ním pocítila lítost. Instinktivně ho začala bránit.

„Marku, je to tak důležité?“ Obrátila se s prosebným pohledem na svého manžela a jakoby ho vytrhla z jiného světa.

„Cože, no samozřejmě, že není, jen se pokouším něco zjistit o svém případném zaměstnanci. Třeba bych mu dokázal nabídnout práci, která by mu pak pomohla ve studiu, pokud se rozhodne své plány dokončit. Co je na tom špatného?“ Byla to výtka a oprávněná a Sára si uvědomila, že by se do rozhovoru neměla plést, protože tím Patrikovi nepomáhá.

„Promiň, neměla jsem do toho zasahovat.“ Odověděla manželovi a on se obrátil znovu na Patrika se stejnou otázkou.

„Patriku, co jste vlastně chtěl studovat?“

„Práva, nebo novinářinu, takže praxe v tiskárně rozhodně není tak úplně k zahození.“

„No, obávám se, že víc, než si myslíte. Jedině snad, že vás pocvičíme v pravopisu,“ řekl Marek a v jeho hlase zazníval náznak přátelského smíchu. Do místnosti přitom vešla kuchařka a přinášela pohoštění.

„Děkuji, Marie, už nebudeme nic potřebovat, můžete jít domů nebo vás pak odvezu, pokud chcete.“ Marek se usmál i na ni.

„Děkuju, pane Bertolde, ráda se projdu, je tam docela teplo.“ Šedovlasá žena za sebou co nejtíšeji zavřela dveře knihovny.

Sára se ujala nalévání čaje a nabídla Patrikovi sušenku, kterou on s nýmým přikývnutím přijal. Marek mu chtěl zřejmě dopřát čas a tak začal poněkud rozvláčně vyprávět o firmě, kterou založil před lety jeho pradědeček. Zpočátku se jednalo pouze o noviny a časopis, které vydával. Byl to však dobrý obchodník a reklamou v novinách si získával další zakázky. Pustil se proto do vydávání knih. Firma si vedla i nadále dobře, když ji přebíral Markův otec, byl to už známý a vážený podnik a jako takový ho zdědil i Marek.

Některé informace byly pro Sáru nové a nebylo pochyb, že jejímu muži hodně záleží na tom, aby úspěšně pokračoval v rodinné tradici. Marek rozhodně plánuje mít děti, kterým by tiskárnu mohl jednou předat. Pocítila vděčnost, že na ni dosud nenaléhal, současně ji však zamrazilo při pomyšlení, že to jednou musí přijít. Její neupřímnost si nezasloužil, měla by mu dát šanci najít si ženu, která ho bude skutečně milovat a porodí mu děti.

Když se vymanila ze svých myšlenek, uvědomila si, že Patrik právě mluví o svém otci. V očích měl zvláštní lesk, ale slzy dokázal potlačit a jen v tónu hlasu bylo slyšet slabé chvění. Dosud ovládal svou trému z budoucího zaměstnavatele, ale teď ho city přemáhaly a vypětí předcházejících chvil tomu jen napomáhalo. Všichni v místnosti to chápali, a když domluvil, Marek řekl uklidňujícím, tichým hlasem:

„Patriku, chci vám dát šanci a věřím, že toho nebudu litovat. Něco ve vás rozhodně je. Pokud máte zájem, přijďte sem v pondělí v osm ráno, vezmu vás do města autem a ukážu vám tiskárnu.“

Patrik poděkoval a hlas měl trochu přiškrcený, viditelně se mu ulevilo. Když ho vyprovázeli, všichni se spokojeně usmívali. „Děkuju.“ Řekla Sára Markovi za zavřenými domovními dveřmi.

„Ty přece nemáš za co, on bude muset ukázat, že si tu důvěru zaslouží,“ odpověděl její muž, stále ještě s úsměvem na tváři.

4.

Od setkání s Patrikem v jejich domě a jeho přijetí do Markovy firmy, uplynuly téměř dva měsíce. Vánoce byly za dveřmi. O vánočním překvapení, které Marek před časem zmínil, nepadlo za celou dobu jediné slovo a tak v sobě Sára živila naději, že k žádnému nedojde. Pod stromečkem najde zase pár úžasných knížek a vše bude v nejlepším pořádku.

Dům byl uklizený, vyzdobený a navoněný, a kdyby se tu ozývaly dětské hlásky a dupaly dětské střevíčky, byla by to úžasná atmosféra. V salónu stál vánoční stromek, na kterém převládala zlatá a tmavě modrá a elektrické svíčky na něm rozsvěcovali už v pět hodin odpoledne. Oba měli rádi kouzlo svátků.

Stále spali každý ve svém pokoji, jejich rozhovory však byly teď mnohem častější a ani čas jídla už pro Sáru nebyl takovým utrpením. Přistihla se, že se docela těší, až si Marek rozbalí dárek od ní. Byl vášnivý rybář. Když uviděla ve výloze rybářských potřeb slogan, který lákal k nákupu „Nového zázraku, se kterým určitě neodejdete od vody s prázdnou“, neváhala ani vteřinu. Od té chvíle se nemohla dočkat, až ho Marek rozbalí, něco

takového od ní určitě nečeká. Na ryby s ním nikdy jít nechtěla.

Patrika za tu dobu viděla jen jednou a to při náhodném setkání ve městě. Byl teď zaměstnaný muž, nemohl už chodit na hřbitov ve čtvrtek dopoledne. Sára si zas netroufala utíkat z domu o víkendech a tak se na tom smutném místě míjeli v čase.

Bylo to dnes poprvé, co se s Patrikem potkala po delší době. Oba byli unavení z běhání po vánočních nákupech a prochladlí z mrazivého počasí. Patrik jí po pár slovech navrhl povídání v teple u kávy a Sára rychle souhlasila. Zamířili do útulné cukrárny u Hartových.

Patrik se zdál se svou prací spokojený a Marek byl podle něho dobrý šéf, říkali to ostatně všichni zaměstnanci tiskárny. Sára se při těch slovech rozpačitě usmála. Ano, Marek byl dobrý člověk, věděla to a nepotřebovala to slyšet právě od Patrika. Přesto poslouchala trpělivě jeho vyprávění, ale myšlenky se jí při tom toulaly někde daleko, zpátky v čase, kdy stejně trpělivě poslouchala Bena.

Když se loučili, popřáli si krásné svátky jako dva dlouholetí přátelé a Patrik ji zlehka políbil na tvář. Ucítla už téměř zapomenutou vůni, ztracenou

vůni milovaného muže. Zákeřně vyplula odkudsi z temna a Sáře vyhrkly do očí slzy.

„Ale no tak, jsou svátky, buď veselá! Přece se mi tu nerozbrečíš! Co se děje?“

Nechtěla mu to říct.

„Promiň Patriku, jen jsem si na něco vzpomněla. Měj se krásně a užij si svátky! Už musím běžet.“ Rychle popadla balíčky a vyběhla ze dveří cukrárny. Spěchala, i když ke spěchu neměla jinak žádný důvod. Cestou si musela setřít ještě několik slz.

Když vešla do domu, naštěstí nikoho nepotkala a tak jako obvykle, vyběhla po schodech. Zamkla se ve svém pokoji, kde svou bolest vyplakala do polštáře, aby ji skryla před celým světem.

Štědrý den byl tady. Celý dům od rána voněl nejrozmanitějšími vůněmi. Sáraspěchala do kuchyně a trvala na tom, že bude pomáhat. Kuchařka nejspíš z její přítomnosti velkou radost neměla. Byla to však dobrá duše a tak se nakonec ty dvě ženy v jedné kuchyni dokázaly srovnat. Sára měla pocit, že je snad i trochu užitečná. Připomnělo jí to Vánoce u rodičů, tam pomáhat musela. Dnes si to užívala s radostí.

Večeře byla skvostná. Byli už v celém domě s Markem sami, protože i Marie chtěla prožít svátky

se svými blízkými a tak ji Marek odvezl domů brzo odpoledne, kdy už bylo vše připraveno, a Sára kuchařku několikrát ujistila, že zbytek zvládne sama.

Seděli v té velké, prázdné jídelně jako dva trosečníci a místností zněly vánoční koledy. I když jejich společný život šlo stěží označit za šťastný, v tento den měli oba sváteční náladu. Těšili se na překvapení, které svými dárky způsobí tomu druhému. Byl v tom přeci jen cit nebo snad alespoň naděje.

Dárky naskládali pod stromeček každý zvlášť už před večerí a tak teď nezbyvalo nic jiného, než přejít do salónu a začít s rozbalováním.

Sára se posadila do křesla blízko stromku a Marek si klekl k dárkům, aby jí mohl podat několik tajuplných balíčků, které přímo křičely, že jsou v nich ukryté knížky. Měla radost, když je postupně vybalovala.

„Děkuju, myslím, že odvádíte v tiskárně skvělou práci.“ Marek se usmíval. Sára proto rychle ukázala na svoje hlavní překvapení pro něj:

„Teď je řada na tobě – tam ten dárek v dlouhé krabici.“

Marek vzal do ruky největší balíček, který dokonale ladil s ozdobami na stromku, tmavě

modrý papír byl ozdoben záplavou zlatých stuh. Rozbaloval ho tak opatrně, až Sára začala ztrácet trpělivost.

„No tak Marku, neboj se toho!“

Konečně otevřel krabici, a když uviděl její obsah, zavýskl jako malý kluk a než tomu stačila jakkoliv zabránit, vyskočil na nohy a políbil ji.

„Jsem ráda, že se ti líbí.“

„Moc, děkuju, opravdu moc!“

Rozbalili ještě zbývající dárky, v jednom byl Sářin oblíbený parfém a v dalším půvabná noční košilka. Věděla, co jí tím chce naznačit, ale dávala si velký pozor, aby projevila jen povinnou radost a nic jiného její výraz neprozradil. Převědla rychle pozornost k dalším balíčkům, které obsahovaly kravatu pro Marka a nový svetr, který si okamžitě vyzkoušel. Jeho švestkově modrá barva mu k pleti a hnědým očím šla výborně, musela si v duchu přiznat, že mu to sluší.

„Sáro, prosím, otevři to.“ Podával jí obálku a oči mu přitom zářily, jako malému klukovi.

„Co to je?“

„Překvapení, otevři to!“

Sára téměř nedýchala a obálku nešikovně roztrhla. Uvnitř bylo několik fotografií. Prohlížela

si roztomilou, dřevěnou chatku se zápražím a nic nechápala. Podívala se překvapeně na Marka.

„To je můj nejdůležitější dárek pro tebe. Nechal jsem tu chatku postavit na ostrůvku uprostřed jezera. Chtěl bych tam s tebou trávit čas, až bude lepší počasí. Víím, že nemáš ráda chytání ryb, ale takhle by se to tam se mnou dalo vydržet, ne? A taky mám ten nový prut...“

Sáru polilo horko, vůbec netušila, že se na ostrůvku něco děje. Co má dělat, co má říct? On jenom září a v ní se všechno svírá při pomýšlení, že by měla vstoupit do loďky a vrátit se na tu prokletou hladinu. Ne, néé... všechno v ní křičelo, mozek se horečnatě snažil vymyslet, co mu má říct. Pak si uvědomila, že jsou Vánoce, má několik měsíců, než před ní ten okamžik opravdu bude, do té doby něco vymyslí. Musí, nikdy, nikdy už se nepřiblíží k tomu hnusnému jezeru!

„Děkuju, ten domeček je hezký, já, no ještě je zima...“ snažila se neprozradit, když se to nedalo přejít mlčením.

„To nevádí, aspoň mám čas tam všechno dokončit, bude se ti tam líbit, uvidíš. Je tam tak úžasné ticho, jen ptáci občas přeletí v korunách stromů.“

Nemohla mu to zkazit. Byl jako malý kluk, který právě dostal vysněný dárek. Věděla, že to dělá pro ni, pro jejich manželství a tím to bylo ještě horší, bylo to nesnesitelné. Uvítala, když řekl:

„Dáš si se mnou víno?“

Spásný nápad, jak alespoň pro tuto chvíli uniknout. První sklenku vypila velmi rychle a ani druhé nedala mnoho času. Nebyla na to zvyklá a cítila, že nad sebou ztrácí kontrolu. Marek jí stále něco vyprávěl, smála se a neměla pojem o čase.

Uvědomila si, že ji vede po schodech nahoru. Otevřel dveře pokoje a něžně ji položil na postel, ucítila jeho doteky a polibky. Nejprve opatrné a pak čím dál vášnivější, nebránila se. Pokoj se pohupoval v mlze a nakonec i ona podlehla tak dlouho tlumené vášni. Cítila, jak do ní vstupuje, pomalu, ona ho však prudce přitáhla blíž a zašeptala do tmy:

„Ano, ano, miluj mě, víc, víc ...“

Otevřela oči, postel vedle ní byla prázdná. Co se vlastně v noci stalo, byl to sen nebo se opravdu milovala se svým mužem? Byla v jeho posteli, v jejich manželské posteli. Marek stál nahý u okna a pozoroval jezero.

Pocítila rozpaky a pak něco, co nedokázala pojmenovat. Ne, tohle přece nechtěla, už měla